

estigui ben feta segons els cànons de Hollywood. No. És un pastisset de crema amb un regust embafador sobretot en els llagrimalls. I comenta bé: allò del quiosc on es trafica amb els secrets infantils i adolescents té la seva gràcia, mira. Què seria la vida sense secrets? Perquè tenir un secret (d'això viuen les secretàries) és sinònim de misteri, de racons inconfessables, d'esforç per canviar la vida adequant-la als nostres desitjos. En una paraula: mentir. I la història d'Emily, aprenenta de violinista a la teulada, és jugar al confessionari religiós o al divan del psiquiatra. Al final de la *pel·li* guanyen els adults sincers. Faltaria més.